

чина отъ дрипи, мокри и изцапани съ калъ и тиня, покриваха уродливото тѣло. Това сякашъ не бѣше човѣкъ, а призрака на удавникъ, излѣзълъ изъ водата. Говорѣше несвързано и разсѣено. На всичко отгоре, не дочуваше добре. Малко можеше да се разбере отъ това, което разправяше. Но той казваше името на нѣкакво село, кждето тръгналъ да иде, тамъ ималъ дъщеря съ две деца и тѣхъ искалъ да види. И отъ всичко, което бѣше проговорилъ, това бѣше най-смислено и ясно и него повтаряше, дори когато го питахме за съвсемъ друго.

— Кога премина рѣката? — попитахъ го и нѣколко пѣти повторихъ това все по-високо. Той ме гледаше равнодушно, каточе не ме разбираше. — Кажи, кога премина рѣката?

— Когато запѣха въ селото, господинъ подпоручикъ, — отговори вмѣсто него единъ отъ войниците, които бѣха го докарали.

Тоя новъ разпитъ обърна вниманието на войниците и тѣ надодоха по-близо. Между тѣхъ едвамъ сега забелязахъ Чаня. Лицето му бѣше разтревожено и напрегнато. Нѣкжде задъ него говорѣше другиятъ войникъ отъ поста: „При насъ много добре се чуваше, — разказваше той, — надъ водата по-добре се чува“. Ставаше дума за пѣенето преди малко.

— Чу ли нѣщо, когато минаваше рѣката? — извикахъ пакъ. — Чу ли да пѣятъ нѣкжде?